

Frøken Ragnhild vakt hos ham den Selvfølelse og Kampiver, som han — trods alt — indtil det sidste havde manglet. Nu følte han kun Længsel efter for Alvor at bryde med sin Fortid og gøre sig fri. Selv i dette Øjeblik, da den mørke Sals Uhygge og Forsamlingens ringe Højtidelighed havde bragt ham ud af Stemning, brændte han af Utaalmodighed efter at komme til en Afgørelse, efter at kaste Broen af bag sig og foretage det Skridt, der vilde bringe hans Forhold ud over enhver Tve-tydighed.

Saasntart Sangen var til Ende, rejste han sig og besteg Talerstolen.

III.

Han havde med Vilje ikke udarbejdet sit Foredrag i Forvejen. Han vilde en Gang forsøge at stole paa Nuets Indskydelser og lade Ordene falde, som Hjærtet hvert Øjeblik tilhviskede ham dem — for derved at tvinge sig bort fra den altfor stive, kunstlede Fremstillingsform, som han efter gammel Mønster havde vænnet sig til i sine omhyggeligt nedskrevne Prækener.